

Arthur Rimbaud vrentge og vred på den etablerte formen på diktningen.

Foto: Wikimedia Commons

139 år siden: Årstid i helvete

I 1873 skriver 19 år gamle Arthur Rimbaud *Årstid i helvete*. Det har vært vanlig å oppfatte «helvetespoesien» som Rimbauds endelige farvel til poesien. Både på grunn av utsagn i selve teksten og fordi verket er blant de siste tingene den unge dikteren skrev, før han henga seg til lite poetiske sysler som våpensmugling og slavehandel. Rimbaud ble et ideal for mange unge rebelske poeter, ved å bryte seg inn i den etablerte diktningen. Han vrentge og vred på formen og logikken med halsbrekkende, surrealistiske effekter. *Årstid i helvete* regnes da også som et hovedverk i den modernistiske litteraturen. Samme år skriver franskmannen Jules Verne *Jorden rundt på 80 dager*. Romanen handler om hvordan Phileas Fogg og hans nye butler, Passepartout, etter et veddemål forsøker å reise rundt jorden på nettopp 80 dager. Jules Verne regnes som moderne eventyrfortelleres «bestefar». En fantasiful forløper for nåtidens fabelprosa.

«Rimbaud ble et ideal for mange unge rebelske poeter»

MITT KULTURLIV

LARS O. FLYDAL

Kolbein Haga: Hummarfiske

– Eg er fyrst og fremst eit kystkultur-menneske. Den fyrste veka i oktober er det ikkje Bach og Buxtehude som står for inspirasjonen. Då er det hummarfiske med tronge fjordar og opne havstrekningar som omgjevnadar som gjeld. Nærare bestemt frå Hidrasundet til sørspissen av Anabeløy i Flekkefjord. Fjord- og havfiske på ein gong, med ein overmotorisert Buster aluminiumsbåt som transportreiskap. Den gjer 40 knop og er god å ha mellom teinene, – og regnbygene. Men set du han i fri og tek deg tid til å nyte omgjevnadane, kjem dei største opplevingane. Då kjem roa og kvilen, rundt deg ligg det vakker natur, – dei små fiskarbondebrauka ligg der framleis, – og er du heldig er havet i godlune utan ei rukke på sjøen.

Hummaren som mat er kanskje litt oppskrytt, det kjekkaste er å vere til stades, det gir ro og inspirasjon. Denne opplevinga er det siste eg vil vere forutan. Det gir meg det som skal til for å ha det godt resten av året – eg får ein ny *Sitz im Leben* – ei fornying av ståstaden i livet. Og sjølv sagt vart det hummarfest til slutt. Med seks fine eksemplar og 80 krabbar i tillegg vart det mat nok.

«Set du motoren i fri og tek deg tid til å nyte omgjevnadane, kjem dei største opplevingane»

Kyrkjemusikar og hummarfiskar Kolbein Haga.

Blåser i Beeth

■ Anmeldt av Lars O. Flydal

lars.flydal@vl.no

22 310 414

Oslo Kammerakademi er et nytt, friskt pust innen kammermusikken. Og de blåser en lang marsj i at en Beethoven-symfoni skal ha 50-60 strykere.

For tre år siden startet de åtte blåserne ensemblet som er unikt i skandinavisk sammenheng. På historiske instrumenter spiller de kammermusikk fra barokk, klassisisme og romantikk.

Dette er deres første CD-utgivelse etter å ha deltatt på flere festivaler og spilt egne konserter i inn- og utland.

Lett. Og la oss si det med en gang; her blåses det ikke bare liv i et litt uvant repertoire. Det musiseres så lett og fint at det er ren nytelse å følge dem i deres Beethoven-oktett, og å høre Beethovens 7. symfoni i arrangement for åtte blåsere blir mer enn et interessant

CD KLASSISK

Beethoven for Wind Octet
Oslo Kammerakademi
LAWO Classics LWC 1036

alternativ til originalen. Symfonien er arrangert til diverse instrumenter og ensembler, blåserversjonen fikk en kontrabass i tillegg, og i denne versjonen har ensemblet selv valgt å legge

«De møtes i et samspill som er både lekent og dyptloddende»

til pauker, noe som gir ekstra rytmisk pondus og driv.

Det er ikke så vanskelig å beholde rytme og dynamikk uten

strykere, men her greier blåserne også å finne flyt og fremdrift som vanligvis ivaretas av strykeleksjonen.

Møtes i samspill. David Friedemann Strunck er solo-oboist i Oslofilharmonien og tok initiativet til dannelsen av oktetten.

Han fikk med seg blåsekolleger fra Oslo-filharmoni-en og Forsvarets Stabsmusikkorps og på tre år har de rukket å møtes i et samspill som er både

Sølv i de foldede hender

■ Anmeldt av

Arne Guttormsen

arne.guttormsen@vl.no

22 310 392

Pust og musisering går i bunn og grunn ut på det samme. Å puste er å ånde, og musikk er ånd – slik du hører det når Sigmund Groven henter toner ut mellom sine hender. Foldet rundt sølvtonespiilet skaper hendene sammen med munnhulen et resonnanskammer for de klareste toner og vareste nyanser.

Skattkammer. *Classical harmonica* har han kalt sin siste utgivelse der han har følge med sin venn og akkompagnatør Ivar Anton Waagaard i et repertoire som for Groven og munnspiilet del må betegnes som et skattkammer. Her finner vi både harmonikamesterens forankring i folke-musikken og Groven-familien

CD KLASSISK

Classical Harmonica
Sigmund Groven (munnspill)
og Ivar Anton Waagaard
(klaver)
GRCD4393
Grappa / Musikkoperatørene

med to komposisjoner fra onkel Eyvind Groven og to av sine egne. Læremester Tom Reilly er representert med både en egen komposisjon og flere spor fra Reilly / Grovens felles repertoire.

Hjerterepertoar. Groven gjør rede for valgene og presenterer musikken i CD-heftet. Grieg,

«Foldet rundt sølv-tonespillet skaper hendene sammen med munnhulen et resonnanskammer for de klareste toner og vareste nyanser»

Mozart, Bartok, Debussy – tilfanget er bredt. Her er musikk skrevet for munnspiilet og annet som er arrangert. Alt musikk som Groven regner som sitt hjerterepertoar.

Hele 33 spor for det hele rundes av med Stanley Meyers film- og musikkperle «Cavatina». Jan Erik Kongshaug leverer nok en lydproduksjon i Rainbow-klasse. Det er neppe opplagt at flygel og munnspill får klinge så fulltonende sammen som de gjør her.